18/04/2021

Εορτάστηκε η μνήμη του Οσίου Σάββα του εν Καλύμνω στη Σύμη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

Σήμερα 18η Απριλίου 2021, Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύμης κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον Όρθρο και τέλεσε την Θεία Λειτουργία στην Ενορία του Αγίου Αθανασίου Σύμης, όπου εορτάστηκε και η ιερά μνήμη του Οσίου Σάββα του εν Καλύμνω.

Αναφέρεται δε, ότι στο κτιριακό συγκρότημα του μεγαλοπρεπούς αυτού Ναού, τιμάται επ’ ονόματι του συγκεκριμένου Αγίου Παρεκκλήσιο, όπου προς αγιασμόν των πιστών φυλάσσεται ως μέγας πνευματικός θησαυρός η Εικόνα του Οσίου, ευλογία της Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων της Καλύμνου, όπου ο Άγιος εγκαταβίωσε

και θεοφιλώς ασκήτευσε.

Ο Σεβασμιώτατος συλλειτούργησε μετά του Εφημερίου του Ι. Ναού, Οικονόμου π. Ελευθερίου Οθίτη και του Διακόνου του π. Γεωργίου Κακακιού, ψαλλόντων των κ. Γεωργίου Μοσκιού, Εμμανουήλ Κυπριώτη και Μερκουρίου γιανναρά, ενώ κατά την διακονία του ευαγγελικού λόγου, ανεφέρθη στην σημερινή περικοπή, κατά την διήγηση της οποίας ο Κύριος πορεύεται με τους δώδεκα μαθητές Του προς τα Ιεροσόλυμα, προλέγοντας σ' αυτούς το επικείμενο Πάθος του. Οι δυό εξ αυτών, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης που, όπως και οι λοιποί, στερούνται ακόμα τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, απευθύνουν προς τον Διδάσκαλό τους το ακόλουθο αίτημα: **«Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις τη χάρη που θα σου ζητήσουμε. Όταν θα εγκαθιδρύσεις την Βασιλεία σου, βάλε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου κι ο άλλος στα αριστερά σου».**

Εκείνος δεν αγανακτεί για το παράλογο αυτό αίτημα, αλλά αφού προηγουμένως τους δείχνει το δρόμο του πάθους και της θυσίας χρησιμοποιεί την κατάλληλη αυτή ευκαιρία για να απευθύνει σ’ όλους τους μαθητές Του τα ακόλουθα βαρυσήμαντα λόγια που συνιστούν και το κέντρο της ευαγγελικής περικοπής:

Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντές τους τα καταδυναστεύουν. Σ’ εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας, και όποιος από εσάς θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους».

Τα λόγια αυτά μας δίνουν το πραγματικό νόημα και περιεχόμενο της ηγεσίας, είτε γενικά στην κοινωνία, είτε ειδικότερα μέσα στην Εκκλησία. Το νόημα αυτό μπορεί να συνοψισθεί στη φράση ότι η ηγεσία είναι ταπείνωση και διακονία. Οι άρχοντες και ηγέτες των εθνών καταδυναστεύουν και κατεξουσιάζουν τους υπηκόους τους, κάνοντας όχι απλώς χρήση αλλά και κατάχρηση της εξουσίας, όπως φαίνεται από τα σύνθετα ρήματα με το «κατά» που χρησιμοποιεί ο Κύριος. Το μεγαλείο όμως του χριστιανού ηγέτη δεν βρίσκεται στην εξουσία και στον πειρασμό που

εμφωλεύει σ’ αυτόν που την έχει, αλλά στη διακονία, στην προσφορά του εαυτού του για τους άλλους. Οι λέξεις «διάκονος» και «δούλος» που χρησιμοποιούνται από τον Χριστό, αποκαλύπτουν και υπογραμμίζουν την αποστολή του ηγέτη, μέσα στον κόσμο. Δεν είναι πηγή δυνάμεως η εξουσία και το αξίωμα που έχει κανείς, αλλά αφορμή και μέσο διακονίας. Η αποστολή αυτή απορρέει από το παράδειγμα του ίδιου του θεμελιωτή της Εκκλησίας μας που δεν ήλθε στον κόσμο για να διακονηθεί αλλά για να διακονήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για την ανθρωπότητα.

Τα λόγια αυτά λέγονται από τον Χριστό στους μαθητές Του λίγο ακριβώς πριν από το πάθος Του και η αγία μας Εκκλησία όρισε την ανάγνωση της σχετικής περικοπής μία εβδομάδα πριν από την εβδομάδα του Πάθους, για να υπενθυμίσει στον κάθε χριστιανό που έχει κάποια εξουσία στα χέρια του, είτε μικρή είτε μεγάλη, ότι η σκέψη του πρέπει να είναι στραμμένη στη διακονία και στο πάθος, αν θέλει να είναι πραγματικός μαθητής του Χριστού.

Ένας τέτοιος αυθεντικός διάκονος του κυριακού αμπελώνος, αναδείχθηκε και ο σήμερον τιμώμενος Άγιος Σάββας ο οποίος με την κατά Θεόν βιωτή του, είχε ως αποτέλεσμα την καλλιέργεια μεγάλης και μέχρι σήμερα ζώσης πνευματικότητος στην ευλογημένη Νήσο της Καλύμνου και εν γένει στα Δωδεκάνησα.

Ο Βίος του Αγίου Σάββα εν Καλύμνω όπως τον αναφέρει η Ιερά Μητρόπολη Σύμης:

Ὁ θεόφρων πατὴρ ἡμῶν Σάββας ὁ νέος ὁ ἐν Καλύμνῳ, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1862 στὴν Ἠρακλείτσα τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, τὸν Κωνσταντῖνο, ποὺ ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μικροπωλητοῦ καὶ τὴν Σμαραγδή. Ἦταν μοναχοπαίδι καὶ κατὰ τὸ βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα Βασίλειος. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἦταν πιστὸς καὶ εὐσεβής. Ἀφοῦ τελείωσε τό Δημοτικό σχολεῖο δὲν συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὸ γυμνάσιο καί ὁ πατέρας του, τοῦ ἄνοιξε ἕνα μαγαζί. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ μεγάλωνε καὶ ἐνῶ μόλις βρισκόταν στὴν ἐφηβική ἡλικία, εἶχε κατασταλάξει, ὅτι ἡ καρδιά του ποθοῦσε τὴν μοναχικὴ πολιτεία.

Μόλις σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ὁ νεαρὸς Βασίλειος ἄφησε τὴν δουλειὰ του καί ἔφυγε, διότι ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε κάτι ἄλλο, μία ἄλλη, διαφορετικὴ ζωή. Κατευθύνεται στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴν Ἱερὰ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη ζεῖ πλέον μὲ προσευχὴ καὶ αὐστηρὴ ἄσκηση. Στήν συνέχεια φτάνει προσκυνητής τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ στά Ἱεροσόλυμα.

Ἐλπίζοντας πάντα στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Χοζεβᾶ, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ τριετῆ ἐνάρετο βίο κείρεται μοναχὸς τὸ 1890 καὶ ἀργότερα, τὸ ἔτος 1894, ἀποστέλλεται ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς, Καλλίνικο, στὴν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ στὴν ἁγιογραφία.

Τὸ 1902 χειροτονεῖται διάκονος καὶ τὸ ἑπόμενο ἔτος πρεσβύτερος. Διακονεῖ μέχρι τὸ ἔτος 1906 ὡς ἐφημέριος της Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τὸ 1916 ὕστερα ἀπὸ 26 χρόνια περίπου παραμονῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι σφραγίζει μία ὡραῖα ἀσκητικὴ ζωή, πλήρη πνευματικῆς καρποφορίας. Ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου καί μεταβαίνει στὴ νῆσο Πάτμο, ὅπου διαμένει δυὸ χρόνια καὶ ἱστορεῖ δυὸ εἰκόνες στὸ Καθολικό τῆς Μονῆς.

Ἔπειτα ἔρχεται στὴν Ἀθήνα, ὅπου πληροφορεῖται ὅτι τὸν ἀναζητεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος. Μεταβαίνει στὴν Αἴγινα καὶ διακονεῖ τὸν Ἅγιο μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ συγκαταβίωση μὲ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο συνέβαλε πολύ στὴν πνευματική του πρόοδο. Ὅταν ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκοιμήθη, ὁ Ὅσιος Σάββας ἔμεινε ἔγκλειστος στὸ κελλί του μέ προσευχή γιὰ σαράντα ἡμέρες, ἁγιογραφώντας τήν πρώτη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Στὴν Αἴγινα παραμένει μέχρι τὸ ἔτος 1926. Ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Ἀθήνα, διότι στὴ Μονὴ προσέρχεται πολὺς κόσμος καὶ ὁ θόρυβος τὸν κουράζει. Στὴν Ἀθήνα συναντᾶ τὸν Καλύμνιο Γεράσιμο Ζερβό, ὁ ὁποῖος τὸν φιλοξενεῖ στὸ σπίτι του καὶ τὸν πείθει

τελικὰ νὰ μεταβεῖ στὴν Κάλυμνο.
Μετὰ ἀπὸ θεία φώτιση, καταλήγει στὴν μονὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, τήν ὁποία ἀνακαινίζει καί στὸν τόπο αὐτὸ ξεκινᾶ μία ἔντονη πνευματικὴ ζωὴ καὶ δραστηριότητα. Τὰ χαρίσματά του ἀρχίζουν νὰ ξεδιπλώνονται, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξάνονται.

Στήν Μονή τότε ζοῦσαν λίγες Μοναχές, τίς ὁποῖες ὁ Ἅγιος Σάββας διακονοῦσε μέ ταπείνωση ὡς Λειτουργός τῶν ἱ. Ἀκολουθιῶν καί Πνευματικός στό ἱ. Μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως καί διαποιμάνσεως. Ὁ καθημερινός του μοναχικὸς βίος περιλαμβάνει τὴν ἁγιογραφία καὶ τὴν βυζαντινὴ μουσική, ποὺ γνώριζε καλά καί μάλιστα προσπάθησε νὰ μεταδώσει καὶ σὲ ἄλλους.

Ἐπίσης ἀγαποῦσε τὴν τέλεση τῶν Ἱ. Μυστηρίων καὶ κυρίως τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ἰδιαιτέρως ζοῦσε. Οἱ διηγήσεις περιγράφουν ὅτι συχνὰ συλλειτουργοῦσε μὲ ἁγίους καὶ ἀγγέλους. Ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης ὑπηρετοῦσε μὲ φόβο Θεοῦ καὶ διάκριση μεγάλη. Ἦταν ἐπιεικὴς καὶ εὔσπλαχνος μὲ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων, δὲν ἀνεχόταν ὅμως τὴν βλασφημία καὶ τὴν κατάκριση.

Ἡ προσευχή ἦταν καθημερινά τό κύριο πνευματικό του ἔργο. Συχνὰ δάκρυζε καὶ μὲ πόθο παρακαλοῦσε γιὰ τὴν μετάνοια τῶν πνευματικῶν τοῦ παιδιῶν. Διδάσκει μὲ τά λόγια, ἀλλά καὶ τὸ παράδειγμά του. Βοηθᾶ χῆρες, ὀρφανὰ καὶ φτωχούς, ἀπό τά ἔσοδα τῆς ἁγιογραφίας. Ζεῖ μὲ ταπείνωση, ἄσκηση, ἀφιλοχρηματία καὶ προσφορά, ὥστε τὸ ἀγγελικὸ παράδειγμά του νὰ ἐνθυμοῦνται μὲ δάκρυα καὶ συγκίνηση ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Ἐπίσης, ἔκανε ἰδιαίτερη προσευχή γιά τήν ἐλευθερία τῶν Δωδεκανήσων, τά ὁποῖα ἐκεῖνα τά χρόνια βρίσκονταν κάτω ἀπό ἰταλική κατοχή. Οἱ ἑτερόδοξοι κατακτητές, προσπαθοῦσαν νά ἀφελληνίσουν τά νησιά μας καί νά ἀποκόψουν τούς Ἕλληνες κατοίκους ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τήν Ὀρθόδοξη πίστη, κλείνοντας τά ἑλληνικά σχολεῖα καί ἀποδυναμώνοντας τούς δεσμούς μέ τήν μητέρα Ἐκκλησία.

Ὁ Ἅγιος εἶχε μυστική, ἡσυχαστικὴ ζωή, γευόταν τὴν προσευχή, ὡς ἕνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Μέ τήν προσευχή του, πού ἔφτανε στόν Θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἔσωζε καί σώζει πολλούς ἀνθρώπους ἀπό κινδύνους. Ἡ σκληρή του ἄσκηση τοῦ χάρισε τήν εὐωδία τοῦ σώματός του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσθένεια. Ἀξιώθηκε τῆς εὐωδίας τοῦ σώματός του ἐν ζωῇ, καθὼς καὶ τὸ πέρασμά του ἦταν εὐῶδες, εὐωδία ἡ ὁποία θὰ ἐξέλθει καὶ ἀπὸ τὸ μνῆμα του μετὰ τὴν ἐκταφή του.

Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο συμπλήρωσε τὶς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, μὲ ἄκρα

περισυλλογὴ καὶ ἱερὰ κατάνυξη, ἐνῶ λίγο πρὶν τὸ τέλος ἡ τελευταία φράση του ἦταν «Ὁ Κύριος, ὁ Κύριος, ὁ Κύριος». Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἦταν ἡ βεβαίωση τῆς ἐν Χριστῷ πορείας του καί τελειώσεως.

Αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ φανέρωσε τὴν ἁγιότητα τοῦ Ὁσίου, ἦταν ἡ μυροβλυσία ἐκ τοῦ τάφου του. Ἦταν ἕνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας ποὺ κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς Μονῆς καὶ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ σημεῖο ἔγινε γνωστό σ’ ὅλο τό νησί. Ὅλοι αἰσθάνονταν τὴν εὐωδία τοῦ λειψάνου του χιλιόμετρα μακριά, καὶ ὅλοι ἔτρεχαν πρὸς τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν ἐνώπιόν του.

Μετὰ ἀπὸ 10 ἔτη, ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἁγίων λειψάνων του, στὶς 7 Ἀπριλίου 1957. Ἕνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ὁσίου μεταφέρθηκε σὲ λάρνακα, στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου. Ἡ ἐπίσημη ἁγιοποίηση τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Νέου ἔγινε διὰ Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τήν 19η Φεβρουαρίου 1992.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ